

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Dąbrowski

w sprawie ze skargi E. Z.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 listopada 2001 r., IV Ca (...),

wydanego w sprawie z powództwa I. W.

przeciwko B. S. i J. S.

o zapłatę,

w przedmiocie wytyku judykacyjnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 sierpnia 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pani E. Z. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 listopada 2001 r., w którym stwierdzono, że rozpoznanie sprawy nastąpiło z oczywistą obrazą art. 174 § 1 k.p.c. i art. 180 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez niezawieszenie postępowania wobec śmierci strony i podjęcia go z udziałem następców prawnych, oraz art. 64 § 1 k.p.c. i 325 poprzez brak oznaczenia w sentencji wyroku stron, co uniemożliwiło określenie podmiotowych granic powagi rzeczy osądzonej i pociągnęło za sobą uchylenie wyroku z tej przyczyny (art. 386 § 4 k.p.c.) i na podstawie art. 40 § 1 i 2 u.s.p. wytknięto to uchybienie Sądowi Rejonowemu w C. w osobie SSR E. Z.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest środkiem odwoławczym, ale specjalnym środkiem prawnym, służącym umożliwieniu uzyskania odszkodowania od państwa na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. Dlatego też art. 424¹ § 1 k.p.c. stanowi, że skarga przysługuje tylko wówczas, gdy przez wydanie zaskarżonego orzeczenia została wyrządzona szkoda. *A contrario*, jeżeli szkoda nie wystąpiła, skarga nie przysługuje, czyli jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Skarżąca upatruje szkody w tym, że zaskarżone orzeczenie pozbawiło ją opinii sędziego kompetentnego, która jest warunkiem sine qua non awansu do sądu wyższego szczebla i uzyskania wyższego uposażenia.

Nie wydaje się, aby w takim przypadku w ogóle można mówić o szkodzie. Wynagrodzenia sędziów wszystkich szczebli powinny być adekwatne do wykładanego wysiłku i ponoszonej odpowiedzialności. Trudno byłoby zgodzić się z tezą, że sędzia sądu rejonowego ponosi szkodę przez to, że pozostając na swoim stanowisku służbowym nie jest sędzią sądu okręgowego i nie otrzymuje wynagrodzenia w wysokości przysługującej takiemu sędziemu.

Abstrahując nawet od powyższej kwestii, zauważyć trzeba brak adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wydaniem zaskarżonego postanowienia, a nieawansowaniem przez skarżącą do sądu wyższego szczebla. Awans sędziego na stanowisko sędziowskie w sądzie wyższego szczebla nie jest awansem automatycznym. Jest wynikiem postępowania konkursowego. Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując uchwałę o przedstawieniu bądź nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury na stanowisko sędziowskie nie jest związana wytykiem judykacyjnym udzielonym kandydatowi. Krajowa Rada Sądownictwa ma autonomię w ocenie kompetencji kandydata, może więc przedstawić z wnioskiem o powołanie kandydata, któremu sąd wyższej instancji wytknął uchybienie, a także może nieprzedstawić kandydata mimo braku wytyków.

W konkretnej sprawie, jeżeli skarżąca nie została przedstawiona przez Krajową Radę Sądownictwa z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego sądu okręgowego, to nie mogło to być skutkiem wydania zaskarżonego orzeczenia, ale skutkiem tego, że nie potrafiła przekonać Rady, że jest najlepsza z kandydatów ubiegających się o stanowisko.

Wobec braku przesłanki szkody skargę należało odrzucić na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.